

Arrest

nr. 196 569 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) en van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 24 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESQUIN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2007 dient de verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Yaounde (Kameroen) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in in zijn hoedanigheid van student. Hij bekomt een studentervisum en wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks verlengd wordt en dit tot 15 januari 2016.

1.2. Op 8 januari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 januari 2016 wordt de verblijfsmachtiging toegekend omdat de verzoeker in het bezit is van een arbeidskaart B. De burgemeester van Wareme wordt gevraagd om de verzoeker een A-kaart af te leveren met een geldigheidsduur tot 14 januari 2017.

1.3. Op 27 december 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging of tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Bij deze aanvraag heeft de verzoeker een paspoort, een uittreksel van het strafregister, een getuigschrift van de ziekteverzekering en bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorgelegd. Bij deze bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen bevinden zich (onder meer) arbeidscontracten, een aanslagbiljet en loonfiches op naam van de broer van de verzoeker, evenals een door de broer van de verzoeker op 16 december 2016 ondertekende verbintenis tot tenlasteneming waarin deze zich ertoe verbindt ervoor te zorgen *“dat de betrokkene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" in de zin van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980”*.

Op 5 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 24 april 2017 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikelen 14 en 15/ artikel 15 BIS van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging én tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 04.01.2017

door (...),

is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot vestiging :

- aanvraag voorbarig :

op het moment van de aanvraag van de aanvraag machtiging tot vestiging, is betrokkene slechts in het bezit van een elektronische A kaart (tijdelijk verblijf) ofwel een verblijfstitel met tijdslimiet. Hij voldoet derhalve niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 van de wet van 15/12/1980 om zich in het Rijk te kunnen vestigen.

Met betrekking tot de aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene :

- gebrek aan stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen :

Om in aanmerking te komen voor het statuut van langdurig ingezetene moet betrokkene kunnen aantonen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die ten zijne laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden.

Betrokkene is niet in het bezit van eigen inkomsten. Hij blijkt niet meer actief in loondienst sinds 31.05.2016 en bezit geen inkomsten op dit ogenblik. Hij legt de inkomsten van zijn broer voor. Betrokkene dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat.

(…)”

1.4. Op 6 april 2017 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 24 april 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer / ~~mevrouw~~⁽¹⁾, ~~die verklaart te heten~~⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13,§ 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstreken sinds 14.01.2017. Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de machtiging die beperkt werd tot de duur van de activiteit in loondienst waarvoor hij een arbeidskaart B bewam.

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de genaamde K. K. O. M. (...) het Rijk is binnengekomen op 16.10.2007 met een visum D in het kader van de studies.

Overwegende dat hij op 15.01.2016 gemachtigd werd tot een verblijf in België van méér dan 3 maanden als werknemer na een wijziging van zijn verblijfsstatuut.

Overwegende dat betrokkene deze tijdelijke machtiging heeft gekregen op voorlegging van een geldige arbeidskaart B (RWB 1109625 geldig t.e.m. 14.12.2016 voor rekening van werkgever C. E. (...) S.A.) om een activiteit als werknemer uit te oefenen in België.

Overwegende dat hij in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart B+ 30 dagen, nl. tot 14.01.2017

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van het tijdelijk verblijf in onze vorige beslissing dd. 19.01.2016 waren opgenomen:

- Voorleggen van een arbeidskaart B vernieuwd tijdens regelmatig verblijf;
- Voorleggen van bewijzen van effectieve tewerkstelling gedurende het afgelopen jaar (loonfiches die het voorbije jaar dekken, werkgeversattest, arbeidscontract) in geval van wijziging van werkgever ;
- Niet ten laste vallen van de Belgische openbare instellingen (OCMW attest is niet vereist, wanneer betrokkene het bewijs van zijn verloning voorlegt)
- Geen feiten plegen die ingaan tegen de Belgische openbare orde

(…)

Uit nazicht van de RSZ-databank (DOLSIS) blijkt dat hij sinds 31.05.2016 uit dienst is bij de werkgever en sindsdien niet meer effectief is tewerkgesteld.

Overwegende dat de arbeidskaart B van meneer is verstreken sinds 14.12.2016.

Het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken sinds 14.01.2017. Betrokkene toont niet aan dat hij een nieuwe arbeidskaart B heeft bekomen en is bijgevolg niet meer gemachtigd is om een activiteit in loondienst uit te oefenen.

Derhalve moet vastgesteld worden dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld

De Dienst Vreemdelingenzaken stuurde op 22.03.2017 een aangetekende brief waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Betrokkene reageerde hierop met een e-mail op 26.03.2017. Hij haalt aan dat hij een aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 16) heeft ingediend op 04.01.2017. Betrokkene werd in afwachting van de aanvraag door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene verklaart dat hij via zijn advocaat vernomen heeft dat hij een arbeidskaart B zou kunnen aanvragen met deze bijlage 15, maar legt geen bewijzen voor van de aanvraag van een nieuwe arbeidskaart B.

Overwegende dat betrokkene nog steeds geen arbeidskaart B kan voorleggen en dat op 06.04.2017 de aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene werd geweigerd met bijlage 17. De bijlage 15 die werd afgeleverd in afwachting van de aanvraag vervalt hierdoor.

De sollicitaties die meneer heeft ondernomen en waarvan hij bewijs voorlegt, hebben kennelijk nog steeds niets opgeleverd. Het moge duidelijk zijn dat mocht er een reële kans hebben bestaan om een nieuwe tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt onder dekken van een geldige arbeidskaart B, betrokkene deze intussen zou hebben bekomen gezien hij sinds 31.05.2016 niet meer aan het werk is en dus ruim de tijd kreeg om ander werk te vinden. De redelijke termijn voor het vinden van een nieuwe legale dienstbetrekking is duidelijk overschreden.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient gewezen te worden op het feit dat betrokkene van januari 2007 tot januari 2016 een tijdelijke verblijfsmachtiging had in het kader van de studies. Betrokkene wist dat deze verblijfsmachtiging van tijdelijke duur was en uitdrukkelijk beperkt tot de duur van de studies. Betrokkene heeft ondanks het behalen van een masterdiploma in september 2014 kennelijk geen geschikte betrekking meer gevonden op de Belgische arbeidsmarkt. Hij toont geen gereede kans aan op verdere legale tewerkstelling met arbeidskaart B.

De inkomsten die betrokkene geniet via het inwonen bij zijn broer en een Belgische niet-verwante doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Een schending van een eventueel gezinsleven overeenkomstig art.8 EVRM wordt niet op omstandige en overtuigende wijze aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat bestaat uit drie onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 15bis, 39/79 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerst onderdeel : Artikel 39/79 al. 1 en al. 2, 5° verbiedt verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van verzoeker "tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep » gericht tegen het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene, zeker gezien dit bevel (zelfs gedeeltelijk) gegrond is op het feit dat verzoekers' aanvraag werd verworpen.

Het feit dat het bevel, zelfs gedeeltelijk, gestoeld is op de verwerping van de aanvraag tot het bekomen van het status van langdurig ingezetene, blijkt duidelijk uit de motivering van het bevel, en ook uit het feit dat verwerende partij het bevel nam nadat zij de aanvraag verwierp, en ook uit het feit dat verwerende

partij duidelijk geen bevel had kunnen nemen vooraleer de aanvraag te verwerpen, en ook uit het feit dat de twee beslissingen dezelfde dag aan verzoeker werden betekend.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 39/79.

Tweede onderdeel : De motivering van de bestreden beslissingen is niet afdoende noch passend, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan, daar uit niets blijkt dat het schrijven gericht door verzoekers raadsman op 23.12.2017, ontvangen door de gemeentebestuur op 29.12.2016 (schrijven en ontvangsbewijs in bijlage), en de daaraan gevoegde stukken, in rekening werden genomen in het beslissingsproces.

Artikel 16 van de wet van 15.12.1980 stelt dat zo'n aanvraag via de gemeentebestuur dient ingediend te worden, en dat dit gemeentebestuur de aanvraag (en alle voorgelegde documenten en informatie) aan DVZ doorstuurt.

Er dient benadrukt te worden dat in dit schrijven omstandig werd geargumenteed ivm het voorwerp van de aanvraag, het feit dat verzoeker "over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen" "beschikt" en de interpretatie van deze voorwaarde in de licht van de toepasselijke Europese wetgeving en rechtspraak (zie p. 5 en volgende, en het derde onderdeel hieronder), en meer dan 24 documenten werden eraan gevoegd o.a. mbt tot verzoekers' privé en familie leven in België en zijn kans om een nieuwe job te vinden (zie in bijzonderheid documenten 7 : samenstelling van het gezin; stuk 22 : getuigschrift van Meneer D. G. (...)).

Deze elementen zijn duidelijk van aard het beslissingsproces te beïnvloeden, zowel ivm de aanvraag tot het bekomen van het status van langdurig ingezetene (o.a. t.a.v. de bestaansmiddelen-voorwaarde) als het bevel om het grondgebied te verlaten (o.a. t.a.v. de analyse van verzoekers' mogelijkheden om een nieuwe job te vinden, en verzoekers' privé en familieleven).

De motivering van de bestreden beslissing plaatst verzoeker niet in staat om te begrijpen waarom deze elementen niet in rekening werden gehouden.

In gelijkaardige gevallen besloot Uw Raad dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden : "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden.

Derde onderdeel : De beslissing tot verwerping van de aanvraag tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene rust op een verkeerde interpretatie van de "bestaansmiddelen-voorwaarde", daar verwerende partij eist dat de bestaansmiddelen "eigen" moeten zijn, en bijgevolg schendt artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 en de motiveringsplichten. Verwerende partij is bovendien schuldig aan een manifeste appreciatiefout daar verzoeker over "stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen" "beschikt" "voor zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden", zoals dit blijkt uit de documenten en informatie die hij heeft voorgelegd (o.a. ivm de tenlastenneming door zijn broer).

Verzoeker had dit duidelijk uiteengezet in zijn schrijven dd 23.12.2016, dat ontvangen werd door de gemeentediensten op 29.12.2016 (in bijlage). Uit artikel 16, § 2 van de wet van 15 december 1980 volgt dat het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling bevoegd is om de aanvraag door te sturen aan de DVZ.

Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij wenst het status van langdurig ingezetene te verkrijgen, overeenkomstig artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze bepaling is een omzetting van Richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, wat verzoeker ook benadrukte.

Analoge toepassing van de rechtspraak inzake gezinshereniging

De voorwaarde van "beschikken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" is gemeenschappelijk aan artikelen 10, 15 bis, 40bis van de vreemdelingenwet. Deze voorwaarde strekt ertoe — in de drie bepalingen - het socialezekerheidsstelsel van het gastland te beschermen.

Dergelijke overeenstemmend zinsnede is geen verrassing in de licht van de Europese wetgeving waarvan de Belgische bepalingen een omzetting vormen. Het Europese stelsel van langdurige ingezetene sluit inderdaad heel nauw aan de regeling van gezinshereniging voor familieleden van EU-burgers. Beide regelingen streven ertoe de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten te bevorderen door de middel van gezinshereniging aan de ene kant (Richtlijn 2003/86/EG, considerans, punt 4), en de verkrijging van status van langdurig ingezetene aan de andere (richtlijn 2003/109/EG, considerans, punt 1).

De Advocaat Generaal Sharpston benadrukte het feit dat dezelfde begrippen dezelfde interpretatie moeten hebben in EU(migratie-)recht:

"Ik moet hier - jammer genoeg - in herinnering roepen dat in punt 6 van het interinstitutionele akkoord van 22 december 1999 betreffende de gemeenschappelijke richtsnoeren voor de redactionele kwaliteit van de communautaire wetgeving [ref. 108: PB 1999, C 73, blz. 1 (hierna: „gemeenschappelijke richtsnoeren") Dit soort interinstitutionele akkoorden heeft thans een wettelijke basis in de Verdragen. Zie artikel 295 VWEU] wordt aangegeven dat de gebruikte terminologie coherent dient te zijn, en dit zowel binnen de bepalingen van eenzelfde besluit als ten opzichte van die van reeds geldende besluiten, vooral wanneer die op eenzelfde gebied betrekking hebben » (C-373/13, pt 83)

De nationale wetgeving ivm het statuut van langdurige ingezetene (nl artikel 15bis van de wet van 15.12.1980) vormt de toepassing van de Richtlijn 2003/109, en dient dus conform deze Richtlijn te worden geïnterpreteerd. De termen van deze Richtlijn dienen bovendien geïnterpreteerd te worden in dezelfde zin als deze termen geïnterpreteerd worden onder Richtlijnen 2004/38 en 2003/86.

Voorts moet het relevante rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term 'beschikken' en het hanteren van een minimum inkomsten in het kader van de Burgerschapsrichtlijn worden geraadpleegd. Ook de mededeling van de Commissie betreffende richtsnoeren voor de toepassing van deze richtlijn moet in acht worden genomen.

Dergelijke analoge toepassing verwezenlijkt daarenboven een fundamenteel doel van de Richtlijn 2003/109 van 25 november 2003, namelijk:

"De juridische status van onderdanen van derde landen meer in overeenstemming moet worden gebracht met die van de onderdanen van de lidstaten, en dat iemand die gedurende een nader te bepalen periode legaal in een lidstaat heeft verbleven en een vergunning tot langdurig verblijf heeft, in deze lidstaat een aantal uniforme rechten zou moeten verkrijgen die 20 dicht mogelijk bij de rechten van EU-burgers liggen."¹

Herkomst van de bestaansmiddelen

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip "beschikken over voldoende bestaansmiddelen" geen bronnen van bestaansmiddelen uitsluit.

In het arrest *Kuldip Singh e.a. tegen Minister for Justice and Equality* herhaalt het Hof voormalige interpretatie van artikel 7, leden 1, onder b), en 2, van Richtlijn 2004/38:

"Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het begrip „beschikken" over voldoende bestaansmiddelen in die bepaling aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat die bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie arrest *Alokpa en Moudoulou*, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Zoals het Hof tevens reeds heeft geoordeeld, zou een uitlegging van de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen in die zin dat de betrokkene zelf over dergelijke bestaansmiddelen moet beschikken en in dat verband geen beroep mag doen op de bestaansmiddelen van het familielid dat hem begeleidt, aan die voorwaarde zoals zij in richtlijn 2004/38 is geformuleerd, immers een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het door artikel 21 VWEU gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de

bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (zie in die zin arrest Zhu en Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punt 33)."

Artikelen 7 en 13 van Richtlijn 2004/38 stellen ook "indien hij » "voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de socialebijstandsregeling ».

Artikel 5 van de Richtlijn 2003/109

« (...) »

Zowel in de Franstalige versie van de Richtlijn (artikel 5), als in artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 werden de woorden « bestaansmiddelen » (« resources »), ipv «inkomsten » gebruikt. Er kan bijgevolg geen verschil gerechtvaardigd worden door het feit dat in de Nederlandstalige versie van de Richtlijn 2003/109, het woord «inkomsten » wordt gebruikt.

Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 15bis van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de derdelander heeft willen stellen.

Vervolgens, en in de licht van aangehaalde rechtspraak en conform EU-recht, blijkt dat het begrip "beschikken over inkomsten/bestaansmiddelen voor zichzelf en (...)" ruim moet worden uitgelegd en dat niet alléén eigen bestaansmiddelen in aanmerking komen.

Verwerende partij hanteert nochtans een restrictieve interpretatie van het werkwoord "beschikken", daar zijn weigert de voorgelegde documenten en informatie en documenten (o.a. tenlasteneming door broer) in rekening te nemen en benadrukt dat de "inkomsten" "eigen" moeten zijn, en dat ze "voor zichzelf moeten zijn.

Verzoeker beschikt over de nodige bestaansmiddelen (zie schrijven dd 23.12.2016 en bijlage, in bijzonderheid de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door zijn broer en bijgevoegde documenten).

Zijn broer heeft de volgende verklaring ondertekend, en het bewijs gegeven dat hij voldoende inkomsten had daarvoor:

"VERBINTENIS TOT TENLASTENEMING

Voor een onderdaan van een derde land

Ik ondergetekende: (...)

verbind mij ten opzichte van de Belgische staat en van de genaamde:

K. K. O. M. (...)

(...)

De middelen van bestaan, de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf en repatriëring van de voornoemde ten laste te nemen.

Onderhavige tenlasteneming is geldig voor de duur van het verblijfsrecht van de betrokkene totdat hij/zij zelf in staat is voor deze kosten te zorgen.

Ik zorg ervoor dat de betrokkene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" in de zin van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980.

Ik blijf nochtans borg voor het betalen van de kosten van repatriëring na de hierboven vastgestelde termijn, op voorwaarde dat tijdens het trimester dat volgt op het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van de betrokkene te Zijnen opzichte een maatregel tot verwijdering getroffen werd."

Door dit te doen voegt verwerende partij een andere voorwaarde aan het recht tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene, en schendt de toepasselijke nationale en Europese wetgeving.

Verwerende partij beperkt zich tot het niet in rekening nemen van de aangehaalde bestaansmiddelen, en motiveert niet dat ze niet toereikende of niet stabiel zouden zijn.

De beslissing tot verwerping van de aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene is dus onwettig.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook onwettig, daar verzoeker toegelaten moet zijn tot het verblijf totdat een definitieve beslissing ivm zijn aanvraag tussenkomt.

De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste onderdeel van zijn middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 39/79 al. 1 en al. 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat het beroep tegen de verwerping van de aanvraag tot het bekomen van de status van langdurige ingezetene schorsende werking heeft en dat gedurende het onderzoek van het beroep geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven.

*De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 39/79 § 1 Vw. luidt als volgt:
(...)*

In het voormeld artikel wordt de gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel geïllustreerd, terwijl in casu een bevel om het grondgebied werd afgegeven aan verzoeker om het grondgebied vrijwillig te verlaten binnen een termijn van 30 dagen. Het bestreden bevel betreft niet de gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel.

Zodoende moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing in geen enkele hypothese kan strijden met artikel 39/74 Vw..

In een tweede onderdeel wordt de schending van de zorgvuldigheidsplicht aangehaald.

Verzoeker stelt dat hij van documenten heeft gevoegd bij zijn aanvraag om aan te tonen dat hij over 'stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen' beschikt. Er zou hiermee onvoldoende rekening zijn gehouden.

*De verwerende partij heeft - de eer te antwoorden dat artikel 15bis § 1 en § 3 luiden als volgt:
(...)*

Uit de tekst van de wet blijkt duidelijk dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken.

In de omzendbrief betreffende de status van langdurig ingezetene. - B.S. 2009-08-11 wordt toegelicht hoe het bewijs van de bestaansmiddelen kan geleverd worden als volgt:

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan geleverd worden door middel van beroepsinkomsten, een werkloosheidsuitkering, een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering, een uitkering van een arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering,.... Deze lijst is niet exhaustief.

In de rechtsleer wordt eveneens benadrukt dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene moet aantonen dat hij beschikt over een maandelijks inkomen dat minimaal met de volgende te indexerende bedragen overeenstemt: voor zichzelf (anno 2009: 684 euro; voor elke persoon die te zijnen laste is: 228 euro)"¹

Met een bewijs van tenlasteneming toont verzoeker niet aan dat hij aan de wettelijke voorwaarden van artikel 39/79 Vw. voldoet. Inderdaad, dat verzoeker ten laste zou genomen worden door zijn broer, betekent nog altijd niet dat hij zal beschikken over een regelmatig en stabiel inkomen.

Er is bovendien een duidelijk onderscheid tussen het voor zichzelf beschikken over stabiele, en regelmatige inkomens enerzijds en het bewijs van een loutere tenlasteneming door een derde anderzijds.

In de mate dat verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met de inkomsten van zijn broer zoals dat ook zou gebeuren bij een aanvraag gezinshereniging in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingen, moet vooreerst geantwoord worden dat de beoordeling inzake het beschikken over voldoende bestaansmiddelen in het kader van een procedure gezinshereniging met een burger van de unie (artikel 40ter vw.) bezwaarlijk kan toegepast worden op de bepalingen van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast en ondergeschikt is het zo dat ook bij een aanvraag gezinshereniging enkel rekening kan gehouden worden met de inkomsten van de referentiepersoon zelf, en niet met de inkomsten of bestaansmiddelen van de aanvrager zelf of van nog andere personen.

Dit standpunt werd door de Raad van State bevestigd:

"De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (punt B.52.3), naar "de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (punt B.55.2) en naar de inkomsten van "de Belgische gezinshereniger" (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager.

Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het "niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende "het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen" dat "de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft" (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat "verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt" hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest."

(R.v.St. nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in de zaak A. 212.488/XIV-35.629)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in dezelfde zin:

"Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Wat er ook van zij en in iedere hypothese: De broer van verzoeker is wettelijk samenwonend en heeft 3 kinderen ten laste. Bijgevolg toont verzoeker allerm minst aan - door de loonfiches van zijn broer bij te brengen - dat hij vrij zou kunnen beschikken over het inkomen van zijn broer. In die optiek kan hij evenmin dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak die bepaalt dat (wel) rekening zou gehouden moet worden met de inkomsten van een derdelander in het kader van een procedure gezinshereniging:

• R.v.V. met nummer 163.344 dd. 01.03.2016. (eigen onderlijning en eigen markering)

De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoont s amen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het

stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Bijgevolg kan in geen enkele hypothese rekening gehouden worden met de loonbrieven van de broer van verzoeker. Hij toont immers niet aan te kunnen beschikken over het inkomen van zijn broer.

Dat verzoeker actief solliciteert en gesolliciteerd heeft naar werk, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat hij niet meer actief in loondienst is sinds 31.05.2016 en dat hij op dit ogenblik geen persoonlijk inkomen geniet. Hij beschikt evenmin over een arbeidskaart B.

Gelet op wat voorafgaat kan bezwaarlijk gesteld worden dat de beslissende overheid onwettig of kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoeker niet voldoet aan de"

2.3.1.1. Artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten";

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren."

Deze bepaling, ingevoegd bij artikel 180 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft betrekking op bepaalde categorieën van vreemdelingen die bij de Raad een annulatieberoep hebben ingesteld tegen een van de in het tweede lid vermelde beslissingen. Overeenkomstig artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan, indien een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een maatregel tot verwijdering zoals voorzien in het tweede lid, deze verwijderingsmaatregel niet gedwongen worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. Indien hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die wordt vermeld in het tweede lid die geen verwijderingsmaatregel is, kan een dergelijke maatregel niet worden genomen tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep.

Aangezien artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn geen enkele verwijderingsmaatregel mag worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot één van de beslissingen waarin het tweede lid voorziet, en

aangezien de verzoeker *in casu* op het ogenblik dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene – beslissing waarin artikel 39/79, § 1, tweede lid, 5°, van de Vreemdelingenwet voorziet – die nog vatbaar was voor een beroep bij de Raad, was de verzoeker gedurende de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn dus niet in illegaal verblijf. De verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt (cf. RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.3.1.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij betoogt dat in artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet de gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel wordt gevisieerd, terwijl *in casu* aan de verzoeker een bevel werd afgegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten binnen een termijn van 30 dagen en het bestreden bevel dus niet de gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel betreft. De verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat in artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet niet enkel wordt bepaald dat in de erin opgenomen situaties “*geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen (kan) worden uitgevoerd*”, doch ook dat “*geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling (mogen) worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend*”. Aldus mag de tweede bestreden beslissing niet enkel niet gedwongen worden uitgevoerd, doch mocht zij tevens niet worden genomen tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de beslissing tot het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene (*i.e.* de eerste bestreden beslissing) vastgestelde termijn, wat *in casu* wel is gebeurd.

2.3.1.3. Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.3.1.4. De in het tweede en het derde middelonderdeel aangevoerde schendingen zullen enkel worden onderzocht in het licht van de eerste bestreden beslissing.

2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 14, 15 en 15*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker op 4 januari 2017 ingediende aanvraag om machtiging tot vestiging wordt verworpen omdat hij op het moment van de aanvraag “*slechts in het bezit (is) van een elektronische A kaart (tijdelijk verblijf) ofwel een verblijfstitel met tijdslimiet*” en dus “*niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 van de wet van 15/12/1980 om zich in het Rijk te kunnen vestigen (voldoet)*” en dat de door de verzoeker op dezelfde datum ingediende aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene wordt verworpen omdat hij “*niet in het bezit (is) van eigen inkomsten*”. Met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde inkomsten van zijn broer, wordt geoordeeld dat de verzoeker “*dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat*”.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Waar de verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel laat gelden dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is, *“daar uit niets blijkt dat het schrijven gericht door verzoekers raadsman op 23.12.2017, ontvangen door de gemeentebestuur op 29.12.2016 (...), en de daaraan gevoegde stukken, in rekening werden genomen in het beslissingsproces”*, wordt er op gewezen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat met dit schrijven rekening werd gehouden. De verzoeker benadrukt dat in dit schrijven (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) omstandig werd geargumenteed in verband met het feit dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Meer bepaald betoogt de verzoeker in dit schrijven dat niet blijkt dat de wetgever in artikel 15*bis* van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de derdelander heeft willen stellen en dat zijn bestaansmiddelen hoofdzakelijk afkomstig zijn van de inkomsten van zijn broer, die over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om de kosten van het bestaan van de verzoeker te dekken. Daarnaast betoogt de verzoeker in dit schrijven dat hij *“ook van eigen bestaansmiddelen (zal) beschikken door inkomsten op te leveren”* nu zijn kansen om in de toekomst een baan als industrieel ingenieur te vinden groot zijn. Hieraan wordt in de eerste bestreden beslissing genoegzaam tegemoet gekomen door de motieven dat de verzoeker *“op dit ogenblik”* geen inkomsten bezit en dat hij *“dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat”*. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Waar de verzoeker nog betoogt dat er bij dit schrijven meer dan 24 documenten werden gevoegd met betrekking tot (onder meer) zijn privé- en familielevens in België, wordt er op gewezen dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, wat betreft de verwerping van de aanvraag om machtiging tot vestiging, kon worden volstaan met de vaststelling dat hij *“slechts in het bezit (is) van een elektronische A kaart (tijdelijk verblijf) ofwel een verblijfstitel met tijdslimiet”* en dus *“niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 van de wet van 15/12/1980 om zich in het Rijk te kunnen vestigen (voldoet)”*. Wat betreft de verwerping van de aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene kon dan weer worden volstaan met de vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoefde in de eerste bestreden beslissing dan ook niet in te gaan op de aangebrachte elementen inzake het privé- en familielevens van de verzoeker in België.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475, De Wolf).

Te dezen laat de verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig is tewerk gegaan *“daar uit niets blijkt dat het schrijven gericht door verzoekers raadsman op 23.12.2017, ontvangen door de gemeentebestuur op 29.12.2016 (...), en de daaraan gevoegde stukken, in rekening werden genomen in het beslissingsproces”*.

Wat dit betreft, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 2.3.2.1., werd gesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.3. Artikel 15bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die :

1° gemachtigd is in het Rijk te verblijven om te studeren of om een beroepsopleiding te volgen;

2° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

3° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een andere vorm van bescherming dan de internationale bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

4° een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;

5° in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard;

6° een juridische status heeft die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer, het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen, het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake de speciale missies, of het Verdrag van Wenen van 14 maart 1975 inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter.

§ 2. Bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden.

De in § 1, tweede lid, 1°, bedoelde periode of de perioden worden voor de helft in aanmerking genomen.

Wat de vreemdeling betreft aan wie internationale bescherming werd verleend, wordt de helft van de periode tussen de datum van indiening van de aanvraag tot internationale bescherming op grond waarvan deze internationale bescherming werd verleend en de datum van afgifte van de verblijfstitel in aanmerking genomen, of de hele periode indien die achttien maanden overschrijdt.

De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, of indien ze werd ingetrokken omdat de vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de internationale bescherming.

Wat de vreemdeling betreft die met toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf, kunnen de perioden van verblijf in de verschillende lidstaten van de Europese Unie voor de berekening van vereiste periode van vijf jaar gecumuleerd worden mits hij vijf jaar legaal en ononderbroken op het grondgebied van de Unie verblijft als houder van een Europese blauwe kaart waarvan twee jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in het Rijk.

§ 3. De vreemdeling, bedoeld bij § 1, moet bewijzen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en dat hij een ziektekostenverzekering heeft die de risico's in België dekt.

De bestaansmiddelen omschreven in het eerste lid moeten ten minste gelijk zijn aan het inkomstenniveau beneden hetwelk sociale bijstand kan worden toegekend. Bij het beoordelen van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, het minimumbedrag van de vereiste bestaansmiddelen, gelet op de criteria omschreven in het tweede lid.

§ 4. De termijn van vijf jaar vermeld in § 1 wordt niet onderbroken door afwezigheden die niet langer duren dan zes opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van tien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Ten aanzien van de vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 wordt de termijn van vijf jaar niet onderbroken door afwezigheden van het grondgebied van de Unie die niet langer duren dan twaalf opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van achttien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Deze perioden van afwezigheid worden bovendien meegerekend voor de berekening van de termijn.”

In de eerste bestreden beslissing wordt, wat betreft de verwerping van de aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene, gemotiveerd dat de verzoeker "*niet in het bezit (is) van eigen inkomsten*" en dat hij weliswaar inkomsten van zijn broer voorlegt, doch "*dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat*".

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoeker aan dat de "*beslissing tot verwerping van de aanvraag tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene rust op een verkeerde interpretatie van de "bestaansmiddelen-voorwaarde", daar verwerende partij eist dat de bestaansmiddelen "eigen" moeten zijn*". Hij licht toe dat uit de documenten en informatie die hij heeft voorgelegd, blijkt dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden. Hij stelt dat artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen (hierna: Richtlijn 2003/109/EG) en dat het Europese stelsel van langdurige ingezetene heel nauw aansluit bij de regeling van gezinshereniging voor familieleden van Unieburgers die er ook naar streeft "*de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten te bevorderen*". Hij meent dan ook dat de term "*beschikken*" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in dezelfde zin dient te worden geïnterpreteerd als deze term geïnterpreteerd wordt onder de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Hij wijst er hierbij op dat het "*Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip "beschikken over voldoende bestaansmiddelen" geen bronnen van bestaansmiddelen uitsluit*" en dat het Hof deze interpretatie van artikel 7, eerste lid, onder b), en tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn "*(i)n het arrest Kuldip Singh e.a. tegen Ministerfor Justice and Equality herhaalt*". Hij concludeert hieruit dat "*het begrip "beschikken over inkomsten/bestaansmiddelen voor zichzelf en (...)" ruim moet worden uitgelegd en dat niet alléén eigen bestaansmiddelen in aanmerking komen*" en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door te weigeren om de door zijn broer ondertekende verbintenis tot tenlasteneming in rekening te nemen en door te benadrukken dat de inkomsten "*eigen*" moeten zijn en dat ze "*voor zichzelf*" moeten zijn, een voorwaarde toevoegt aan het recht tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene en hierdoor de toepasselijke nationale en Europese wetgeving schendt.

Er wordt *in casu* niet betwist dat de verzoeker "*niet in het bezit (is) van eigen inkomsten*". Evenmin wordt betwist dat de verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag inkomsten van zijn broer heeft voorgelegd, evenals een door zijn broer op 16 december 2016 ondertekende verbintenis tot tenlasteneming waarin deze zich ertoe verbindt ervoor te zorgen "*dat de betrokkene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" in de zin van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980*".

De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie en die de status van langdurig ingezetene wenst te verkrijgen, moet bewijzen dat hij conform artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn "*beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden*".

Zoals de verzoeker terecht opmerkt, vormt artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting van de Richtlijn 2003/109/EG. Artikel 15bis, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat voor het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene een bestaansmiddelenvereiste instelt, vormt de omzetting van artikel 5 van deze Richtlijn (zie: wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-07, nr. 2845/001, 26).

In artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG wordt het volgende bepaald:

"Voorwaarden voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene

1. De lidstaten verlangen van onderdanen van derde landen het bewijs dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste beschikken over:

a) vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen deze inkomsten afgaande op de aard en de regelmaat ervan, waarbij zij rekening mogen houden met het niveau van het minimumloon en minimumpensioen voordat het verzoek om toekenning van de status van langdurig ingezetene werd ingediend; (...)"

Om uitspraak te doen over de vraag of het begrip "beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" uit artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aldus dient te worden uitgelegd dat hierbij – zoals in de eerste bestreden beslissing principieel wordt geponeerd – enkel rekening kan worden gehouden met de door de aanvrager voorgelegde "eigen inkomsten" en dat de aanvrager "dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat", dient derhalve de interpretatie van het begrip "beschikken" over vaste en regelmatige inkomsten uit artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG te worden nagegaan.

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleent het Hof van Justitie van de Europese Unie de bevoegdheid om bij wijze van prejudiciële beschikking uitspraak te doen over de uitlegging van de handelingen van de instellingen van de Unie.

Gelet op het voorgaande, acht de Raad het noodzakelijk om overeenkomstig artikel 267 van het VWEU de volgende vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie met het oog op een prejudiciële beslissing van dit Hof:

1. "Dient artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG, dat (onder meer) bepaalt dat onderdanen van derde landen voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene moeten bewijzen dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste "beschikken" over vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat, zo te worden geïnterpreteerd dat hiermee enkel "eigen inkomsten" van de derdelander worden beoogd?"
2. "Of volstaat het hierbij dat die inkomsten de onderdaan van een derde land ter beschikking staan, zonder dat enige vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die inkomsten, zodat deze dus ook aan de derdelander kunnen worden ter beschikking gesteld door een familielid of door een andere derde?"
3. "Zo op de laatste vraag positief wordt geantwoord, volstaat in dat geval een door een derde aangegane verbintenis tot tenlasteneming waarin deze derde zich ertoe verbindt ervoor te zorgen dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" om aan te tonen dat de aanvrager kan beschikken over inkomsten in de zin van artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG?"

Bij weten van de Raad heeft het Hof zich over deze vragen nog niet uitgesproken.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp in zoverre ze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17)

Nu nog geen einduitspraak wordt gedaan in het geschil ten gronde, dient de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing te worden onderzocht. In voorkomend geval kan de Raad immers de schorsing bevelen totdat er een einduitspraak ten gronde is.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het beroep dat tegen de eerste bestreden beslissing wordt ingediend reeds van rechtswege schorsende werking heeft, gelet op het gestelde in artikel 39/79, § 1, 5°, van de Vreemdelingenwet. Er kan niet geschorst worden wat reeds geschorst is (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831).

Derhalve is de vordering tot schorsing onontvankelijk.

5. Over het verdere verloop van de procedure

Met het oog op de beoordeling van het annulatieberoep en om proceseconomische redenen wordt het aangewezen geacht om reeds in de huidige stand van de procedure de in het dictum geformuleerde vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

Na antwoord van het Hof van Justitie zal de procedure worden verdergezet, waarbij de verzoeker overeenkomstig artikel 38 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid zal worden geboden om een vraag tot voortzetting van de procedure in te dienen overeenkomstig artikel 39/82, § 6, van de Vreemdelingenwet.

Door het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie, wordt de behandeling van de zaak opgeschort.

De partijen worden verzocht om eventuele wijzigingen van de verblijfstoestand van de verzoeker onverwijld en in elke stand van het geding mee te delen.

6. Kosten

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) wordt verworpen.

Artikel 4

De debatten worden heropend voor het overige. De verdere behandeling van het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) wordt opgeschort tot na het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Artikel 5

De partijen worden verzocht om eventuele wijzigingen van de verblijfstoestand van de verzoeker onverwijld en in elke stand van het geding mee te delen.

Artikel 6

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. *“Dient artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG, dat (onder meer) bepaalt dat onderdanen van derde landen voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene moeten bewijzen dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste "beschikken" over vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat, zo te worden geïnterpreteerd dat hiermee enkel "eigen inkomsten" van de derdelander worden beoogd?”*
2. *“Of volstaat het hierbij dat die inkomsten de onderdaan van een derde land ter beschikking staan, zonder dat enige vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die inkomsten, zodat deze dus ook aan de derdelander kunnen worden ter beschikking gesteld door een familielid of door een andere derde?”*
3. *“Zo op de laatste vraag positief wordt geantwoord, volstaat in dat geval een door een derde aangegane verbintenis tot tenlasteneming waarin deze derde zich ertoe verbindt ervoor te zorgen dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" om aan te tonen dat de aanvrager kan beschikken over inkomsten in de zin van artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG?”*

Artikel 7

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN